

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2011. február 10.(*)

„Közvetlen adóztatás – A tőke szabad mozgása – Öröklési illeték – Nonprofit szervezetek javára juttatott örökség – Kedvezményes adómérték alkalmazásának megtagadása olyan esetben, amikor e szervezetek üzleti központja más tagállamban található, mint ahol az örökhagyó tényleges lakóhelye vagy munkavégzésének helye volt – Korlátozás – Igazolás”

A C-25/10. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a tribunal de première instance de Liège (Belgium) a Bírósághoz 2010. január 15-én érkezett, 2010. január 7-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Missionswerk Werner Heukelbach eV**

és

az **État belge**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: J. N. Cunha Rodrigues tanácselnök, A. Arabadjiev, U. Lohmus (előadó), A. Ó Caoimh és P. Lindh bírák,

előtanácsnok: N. Jääskinen,

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. október 28-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Missionswerk Werner Heukelbach eV képviseletében J. Roseleth ügyvéd,
- a belga kormány képviseletében M. Jacobs és J.-C. Halleux, meghatalmazotti minőségben, segítők: E. Jacobowitz ügyvéd,
- az Európai Bizottság képviseletében R. Lyal és J.-P. Keppenne, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a előtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a előtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 18. cikk, az EUMSZ 45. cikk, az

EUMSZ 49. cikk és az EUMSZ 54. cikk értelmezésére irányul.

2 E kérelem elterjesztésére a Missionswerk Werner Heukelbach eV (a továbbiakban: Missionswerk) és a belga állam közötti, ezen egyesület öröklése során a kedvezményes adómérték alkalmazásának a belga állam általi megtagadására vonatkozó jogvitában került sor.

Jogi háttér

Az uniós szabályozás

3 A Szerződés 67. cikkének [e cikket hatályon kívül helyezte az Amszterdami Szerződés] végrehajtásáról szóló, 1988. június 24-i 88/361/EGK tanácsi irányelv (HL L 178., 5. o.; magyar nyelvű különkiadás 10. fejezet, 1. kötet, 10. o.) 1. cikke értelmében:

„(1) A következő rendelkezések sérelme nélkül a tagállamok eltörlik a tagállamokban honos személyek közötti tőkemozgásokra vonatkozó korlátozásokat. Az irányelv alkalmazásának megkönnyítése érdekében a tőkemozgások osztályozása az I. mellékletben foglalt nomenklatúrával összhangban történik.

(2) A tőkemozgásokhoz kapcsolódó fizetési átutalások ugyanazon árfolyamfeltételek mellett történnek, mint amelyek a folyó ügyletekre vonatkozó fizetésekre vonatkoznak.”

4 A 88/361 irányelv I. mellékletében felsorolt tőkemozgások között szerepel a „Személyes tőkemozgások” elnevezésű XI. rész, amely tartalmazza az örökségeket és hagyatékokat.

A nemzeti szabályozás

5 Az öröklési illetékekről szóló törvénykönyv, amelyet az 1936. március 31-i, 308. sz. királyi rendelet állapított meg (*Moniteur belge*, 1936. április 7., 2403. o.) és az 1936. május 4-i törvény (*Moniteur belge*, 1936. május 7., 3426. o.) erősítette meg (a továbbiakban: az öröklési illetékekről szóló törvénykönyv) kimondja, hogy „az öröklési és a halál esetén történő vagyonátszállásra vonatkozó illeték mértéke 7%-ra csökken a nonprofit egyesületeknek, a segélypénztáraknak vagy a segélypénztárak nemzeti egyesületeinek, a szakmai egyesületeknek és a nemzetközi nonprofit egyesületeknek, a magánalapítványoknak és a közhasznú alapítványoknak juttatott örökség esetén”.

6 A vallon kormány 2003. december 18-i, különböző regionális adóügyi, pénzügyi és adóssággazdálkodási, az energiapiac szervezésére vonatkozó, környezetvédelmi, mezőgazdasági, helyi és települési önkormányzati, lakhatási és közszolgáltatással kapcsolatos kérdésekről szóló keretrendeletével (*Moniteur belge*, 2004. február 6., 7196. o.) módosította, az öröklési illetékekről szóló törvénykönyv 60. cikkének (1) bekezdése értelmében az említett törvény 59. cikkének 2. pontjában elírt kedvezményes adómérték csak azon szervezetek és intézmények esetén alkalmazandó, amelyek megfelelnek az alábbi feltételeknek:

„a) a szervezet vagy az intézmény üzleti központja:

– vagy Belgiumban;

– vagy az Európai Közösség azon tagállamában van, ahol az örökhagyó ténylegesen lakott, vagy ahol a munkahelye volt halálának időpontjában, illetve ahol korábban ténylegesen lakott, vagy munkahelye volt;

b) a szervezet vagy intézmény e székhelyén haszonszerzési cél nélkül tevékenységként környezeti, jótékonyági, világnézeti elkötelezettségű, vallási, tudományos, művészi, pedagógiai,

kulturális, sport, politikai, szakszervezeti, szakmai, humanitárius, hazafias vagy polgári, oktatói, emberekről vagy állatokról gondoskodó, embereknek szociális segítséget és támogatást biztosító jellegű tevékenységet folytat az örökség megnyílásának időpontjában;

c) a szervezet vagy intézmény létesítő okirat szerinti székhelye, a központi ügyintézésének helye vagy fő telephelye az Európai Unió területén található.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

7 A Missionswerk az alapokmány szerint Németországban székhellyel rendelkező vallási egyesület. J. Renardie belga állampolgár 2003. november 5-én kelt holográf végrendeletében egyetemes jogutódjaként jelölte meg ezen egyesületet. Az örökhagyó, aki egész életében Belgiumban lakott, 2004. június 12-én Malmedyben (Belgium) hunyt el.

8 2005. június 14-én a Missionswerk az örökhagyótól történt öröklésről szóló nyilatkozatot nyújtott be az Administration de l'enregistrement et des domaines de Malmedyhez (malmedyi nyilvántartási- és földhivatal; a továbbiakban: Földhivatal), és 60 038,51 euró után lerőta a Földhivatal által követelt 80%-os mértékű öröklési illetéket.

9 2005. december 1-jén kelt, a Földhivatalnak címzett levelében a Missionswerk kérelmezte az öröklési illetékről szóló törvénykönyv 59. cikkének 2. pontja szerinti, csökkentett mértékű öröklési illetékre vonatkozó kedvezményt. E kérelmet elutasították azzal az indokolással, hogy az egyesület nem felel meg az e törvény 60. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételeknek.

10 2006. augusztus 7-én kelt levelében a Missionswerk kérte az alkalmazott illetékmérték és a kedvezményes illetékmérték közötti különbséget megtérítését. Kérelmét a Földhivatal azon az alapon utasította el, hogy nem kellőképpen bizonyított az a tény, hogy J. Renardie Németországban lakott vagy dolgozott volna.

11 A kérdést előterjesztő bírósághoz benyújtott keresetlevelében a Missionswerk kérte az állítása szerint téves megállapított kedvezményes mértékű öröklési illetéket meghaladó illeték visszatérítését. Ezen egyesület azt állítja, hogy az öröklési illetékről szóló törvénykönyv 59. cikkének 2. pontja és 60. cikkének (1) bekezdése hátrányos megkülönböztetést jelent a vallón régióban lakó azon személyek számára, akik vagyonukat az Unió olyan más tagállamaiban bejegyzett jótékonyági egyesületekre vagy szervezetekre hagyják, ahol e személyek soha nem rendelkeztek lakóhellyel vagy munkahellyel.

12 E körülmények között a Tribunal de première instance de Liège az eljárást felfüggesztette, és a következő kérdést terjesztette előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az [EUMSZ] 18. cikket, az [EUMSZ] 45. cikket, az [EUMSZ] 49. cikket és az [EUMSZ] 54. cikket, hogy azok tiltják a tagállami jogalkotó számára olyan szabály elfogadását vagy hatályban tartását, amelynek célja, hogy a 7%-os, csökkentett mértékű adóztatást az olyan tagállamban honos nonprofit egyesületek, segélypénztárak vagy segélypénztárak nemzeti egyesületei, szakmai egyesületek és nemzetközi nonprofit egyesületek, magánalapítványok és közhasznú alapítványok javára tartsa fenn, ahol a vallóniai illetékes örökhagyó halála időpontjában ténylegesen lakott vagy munkahelye volt, vagy ahol korábban ténylegesen lakott, vagy munkahelye volt?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

Az uniós jog releváns rendelkezéseinek meghatározásáról

13 A kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdését az

EUMSZ 18. cikkre, az EUMSZ 45. cikkre, az EUMSZ 49. cikkre és az EUMSZ 54. cikkre vonatkozóan fogalmazta meg. Az Európai Bizottság azonban úgy véli, hogy az alapügyben szereplő helyzet a tőke szabad mozgását érinti.

14 E tekintetben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy mivel az öröklési illetékre vonatkozó nemzeti jogi rendelkezések uniós joggal való összhangjának kérdéséről van szó, sem a munkavállalók szabad mozgása (EUMSZ 45. cikk), sem a letelepedés szabadsága (EUMSZ 49. cikk és EUMSZ 54. cikk) nem releváns.

15 A tőke szabad mozgását illetően emlékeztetni kell arra, hogy mivel a „tőkemozgások” fogalmának meghatározása hiányzik az EUMSZ-ből, a Bíróság a 88/361 irányelvhez mellékletként fűzött nomenklatúrának jelzésértéket tulajdonított, még akkor is, ha ezen irányelvet az EGK-Szerződés 69. cikke és 70. cikkének (1) bekezdése alapján fogadták el (az EGK-Szerződés 67–73. cikke helyébe az EK-Szerződés 73b–73g. cikke – később az EK 56–EK 60. cikk – lépett), mivel a nomenklatúra bevezetésében foglaltaknak megfelelően a lista nem kimerítő (lásd a C/513/03. sz. van Hilten/van der Heijden-ügyben 2006. február 23-án hozott ítélet [EBHT 2006., I/1957. o.] 39. pontját; a C/386/04. sz. Centro di Musicologia Walter Stauffer ügyben 2006. szeptember 14-én hozott ítélet [EBHT 2006., I/8203. o.] 22. pontját; a C/11/07. sz., Eckelkamp és társai ügyben 2008. szeptember 11-én hozott ítélet [EBHT 2008., I/6845. o.] 38. pontját; a C/43/07. sz. Arens/Sikken-ügyben 2008. szeptember 11-én hozott ítélet [EBHT 2008., I/6887. o.] 29. pontját és a C/510/08. sz. Mattner-ügyben 2010. április 22-én hozott ítélet [az EBHT-ban még nem tették közzé] 19. pontját).

16 E tekintetben a Bíróság – emlékeztetve többek között arra, hogy az öröklés, amely az elhunyt személy hagyatékának egy vagy több személyre történő átszállását jelenti, a 88/361 irányelv I. mellékletének „Személyes tőkemozgások” című XI. része alá tartozik – úgy ítélte meg, hogy a pénzeszegek, ingatlanok és ingóságok öröklése tőkemozgásnak minősül az EUMSZ 63. cikk értelmében, azon eseteket kivéve, amikor a tőkemozgás összetevői egyetlen tagállamon belülre korlátozódnak (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Eckelkamp és társai ügyben hozott ítélet 39. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Márpedig az alapügyben szereplő höz hasonló helyzet, amelyben valamely Belgiumban lakó személy Németországban székhellyel rendelkező nonprofit szervezet javára juttat örökséget, semmiképpen sem tekinthető tisztán belső helyzetnek.

17 Ebből következik, hogy az EUMSZ-nek a tőke szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni az olyan esetekben, mint amilyen az alapügyben szerepel.

18 Végül, ami az előzetes döntéshozatali kérdésnek az EUMSZ 18. cikkre való hivatkozása helyességét illeti, meg kell állapítani, hogy e rendelkezés, amely az állampolgárság alapján történő bármely hátrányos megkülönböztetés tilalmának általános elvét fogalmazza meg, csak az uniós jog által szabályozott azon esetekben alkalmazható önállóan, amelyekre nézve az EUMSZ nem tartalmaz hátrányos megkülönböztetést tiltó különös szabályt (a C/311/08. sz. SGI-ügyben 2010. január 21-én hozott ítélet [az EBHT-ban még nem tették közzé] 31. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat, valamint a C/97/09. sz. Schmelz-ügyben 2010. október 26-án hozott ítélet [az EBHT-ban még nem tették közzé] 44. pontja).

19 Mivel a tőke szabad mozgására vonatkozó rendelkezések alkalmazandók, és azok a hátrányos megkülönböztetésre vonatkozó különös szabályokat írják elő, az EUMSZ 18. cikket nem kell alkalmazni.

20 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az EUMSZ 63. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes valamely tagállam olyan jogi szabályozása, amely a kedvezményes öröklési illeték alkalmazásának

lehetőségét az olyan nonprofit szervezetek számára tartja fenn, amelynek üzleti központja vagy ebben a tagállamban van, vagy olyan tagállamban található, ahol az elhunyt akár halála időpontjában, akár azelőtt ténylegesen lakóhellyel vagy munkahellyel rendelkezett.

A tőke szabad mozgása korlátozásának létezéséről

21 Az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdése általánosan tiltja a tagállamok közötti tőkemozgásra vonatkozó korlátozásokat.

22 Az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdése szerint tiltott, a tőkemozgást korlátozó intézkedések öröklés esetén azon intézkedéseket foglalják magukban, amelyek csökkentik a hagyaték fekvési helye szerinti tagállamtól eltérő tagállami lakóhelyű személy hagyatékának értékét, és amelyek alapján e hagyaték illetékköteles (a fent hivatkozott van Hiltten-van Heijden ügyben hozott ítélet 44. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 A jelen esetben az alapügyben szereplő nemzeti szabályozás a kedvezményes öröklési illeték alkalmazásának lehetőségét az olyan nonprofit szervezetek számára tartja fenn, amelynek üzleti központja vagy Belgiumban van, vagy olyan tagállamban található, ahol az elhunyt akár halála időpontjában, akár azelőtt ténylegesen lakóhellyel vagy munkahellyel rendelkezett.

24 Így e nemzeti jogi szabályozás azt eredményezi, hogy az öröklést súlyosabb illeték terheli, ha annak kedvezményezettje olyan nonprofit szervezet, amelynek üzleti központja olyan tagállamban található, ahol az örökhagyó ténylegesen nem rendelkezett lakóhellyel vagy munkahellyel, következésképpen e szabályozásnak az a hatása, hogy a hagyaték értékének csökkentésével korlátozzák a tőkemozgást (lásd analógia útján a fent hivatkozott Eckelkamp és társai ügyben hozott ítélet 45. pontját).

25 Emellett, ahogyan arra a Bizottság rámutatott, magasabb illeték alkalmazása bizonyos határokon átnyúló tőkemozgásra, ahhoz képest, mint amilyen illeték a Belgiumon belüli tőkemozgást terheli, kevésbé vonzóvá teszi a határokon átnyúló tőkemozgást, visszatartva a belga illetőségű személyeket attól, hogy olyan tagállamban letelepedett személyeket nevezzenek meg örökösül, amelyben ők maguk ténylegesen nem laktak vagy dolgoztak (lásd ebben az értelemben a C/318/07. sz. Persche-ügyben 2009. január 27-én hozott ítélet [EBHT 2007., I/359. o.] 38. pontját).

26 Az ilyen nemzeti szabályozás tehát a tőkemozgás EUMSZ 63. cikk (1) bekezdése értelmében vett korlátozásának minősül.

A tőkemozgás korlátozásának igazolásáról

27 A belga kormány szerint az alapügyben szereplő vállon jogi szabályozásból eredő, bánásmódbeli különbség indokolt, ugyanis a belga jogi szabályozás által követett célra tekintettel az alapügyben szereplőhöz hasonló nonprofit szervezetek nincsenek objektíve összehasonlítható helyzetben a Belgiumban üzleti központtal rendelkező szervezetekhez képest. A tagállamok jogosultak egyrészt a nonprofit szervezetek és az általuk végzett tevékenység közötti kellően szoros kapcsolat fennállását megkövetelni ahhoz, hogy bizonyos adókedvezményeket biztosítsanak számukra, másrészt meghatározni azt, hogy a társadalom mely érdekeit kívánják az e szervezeteknek biztosított adókedvezmények révén előmozdítani. A jelen esetben a belga társadalomnak származik haszna az említett szabályozásból.

28 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 65. cikk (1) bekezdése a) pontjának és az EUMSZ 63. cikknek megfelelően az EUMSZ 63. cikk nem érinti a tagállamoknak azt a jogát,

hogyan alkalmazzák adójoguk azon vonatkozó rendelkezéseit, amelyek a lakóhely vagy a tőkebefektetés helye alapján az adózók között különbséget tesznek; feltéve hogy e rendelkezések nem szolgálnak az EUMSZ 63. cikkben meghatározott szabad tőkemozgásra és fizetési mőveletekre vonatkozó önkényes megkülönböztetés vagy rejtett korlátozás eszközéül.

29 Az ítélezési gyakorlat szerint ahhoz, hogy valamely nemzeti adójogi szabályozást az EUMSZ-nek a tőke szabad mozgásáról szóló rendelkezéseivel összeegyeztethetőnek lehessen tekinteni, az szükséges, hogy az eltérő bánásmód olyan helyzetekre vonatkozzon, amelyek egymással objektíve nem összehasonlíthatóak, vagy azt nyomós közérdek indokolja (lásd a C-35/98. sz. Verkooijen-ügyben 2000. június 6-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-4071. o.] 43. pontját; a C-319/02. sz. Manninen-ügyben 2004. szeptember 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-7477. o.] 29. pontját; a C-512/03. sz. Blanckaert-ügyben 2005. szeptember 8-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-7685. o.] 42. pontját és a C-182/08. sz. Glaxo Wellcome ügyben 2009. szeptember 17-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-8591. o.] 68. pontját).

30 A Bíróság már kimondta, hogy bár a tagállam bizonyos adókedvezmények nyújtása céljából jogszerűen követelheti meg, hogy kellően szoros kapcsolat álljon fel az általa bizonyos közhasznú célokat követőként elismert szervezetek és azok tevékenysége között (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Centro di Musicologia Walter Stauffer ügyben hozott ítélet 37. pontját), azonban a tagállam nem nyújthatja az említett adókedvezményeket kizárólag a belföldi székhelyű, és ezáltal a tevékenységével a tagállamot bizonyos feladatai alól esetlegesen mentesítő szervezetek számára (lásd a fent hivatkozott Persche-ügyben hozott ítélet 44. pontját).

31 Közelebbre a tagállam számára azon eshetőség, hogy bizonyos feladatai alól mentesülhet, nem teszi lehetővé számára, hogy eltérő bánásmódot alkalmazzon a közhasznúként elismert belföldi és a más tagállamban letelepedett szervezetek között azon az alapon, hogy az utóbbi szervezetek javára juttatott örökség – annak ellenére, hogy azok tevékenysége az előbbi tagállam szabályozási céljainak megfelel – nem vezethet költségvetési ellentételezéshez. Az állandó ítélezési gyakorlatból ugyanis az következik, hogy az adóbevételek csökkenésének megelőzése nem szerepel az EUMSZ 65. cikkben említett célok között, és nem tekinthető olyan nyomós közérdeknek, amely igazolhatná az EUMSZ-ben előírt alapvető szabadságok korlátozását (lásd a fent hivatkozott Persche-ügyben hozott ítélet 46. pontját).

32 A Bíróság azt is kimondta, hogy ha a valamely tagállamban közhasznúként elismert szervezet teljesíti az ezen elismeréshez más tagállam joga által előírt feltételeket, és a célja ugyanazon társadalmi érdekek előmozdítása, így az utóbbi tagállamban is elismerhető közhasznúként – aminek értékelése ez utóbbi tagállam nemzeti hatóságainak a jogkörébe tartozik, ideértve a bíróságokat is –, az utóbbi tagállam hatóságai nem tagadhatják meg az egyenlő bánásmódhoz való jogot ezen szervezettől kizárólag azzal az indokkal, hogy az nem belföldi székhelyű (a fent hivatkozott Persche-ügyben hozott ítélet 49. pontja).

33 Ugyanis az adott tagállamban székhellyel rendelkező olyan szervezet, amely megfelel a valamely más tagállam által erre vonatkozóan előírt, az adókedvezmények igénybevételéhez szükséges feltételeknek, az utóbbi tagállam által az érintett közhasznú tevékenységek ösztönzése céljából biztosított adókedvezmények szempontjából összehasonlítható helyzetben van a közhasznúként elismert belföldi székhelyű szervezetekkel (a fent hivatkozott Persche-ügyben hozott ítélet 50. pontja).

34 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy az alapügyben szereplő vállalat szabályozás a nonprofit szervezet üzleti központjának elhelyezkedését határozza meg a kedvezményes öröklési illeték alkalmazásának feltételeként, amely üzleti központnak vagy Belgiumban, vagy olyan tagállamban található kell lennie, ahol az örökhagyó lakóhellyel vagy munkahellyel rendelkezett. Ilyen körülmények között, ahogyan az a jelen ítélet 31–33. pontjában hivatkozott

ítélkezési gyakorlatból következik, ha a közhasznúként elismert szervezet teljesíti a vállon szabályozás által a kedvezményes öröklési illeték alkalmazása érdekében az üzleti központra vonatkozó feltételen kívül elírt többi feltételt – amelynek megvizsgálása a kérdést elterjesztő bíróság feladata –, e tagállam hatóságai nem tagadhatják meg e szervezettől az egyenlő bánásmódhoz való jogot azon az alapon, hogy annak üzleti központja nem az említett tagállam területén található, és nem is olyan tagállamban, ahol az elhunyt dolgozott vagy lakott.

35 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a belga szabályozás nem teszi lehetővé a követett cél elérését, vagyis azt, hogy kizárólag azokat a szervezeteket részesítsék adókedvezményben, amelyek tevékenysége a belga társadalom számára hasznos.

36 Az említett szabályozás ugyanis azáltal, hogy a belga társadalommal való szoros kapcsolat fennállásának megállapításához az érintett szervezet üzleti központjának elhelyezkedését szabta feltételül, nem csupán eltérő bánásmódban részesíti egyrészt azon szervezeteket, amelyek üzleti központja belga területen található, másrészt azokat, amelyek nem felelnek ugyan meg e feltételnek, de szoros kapcsolatban állnak a belga társadalommal, hanem azonos bánásmódban részesíti azon szervezeteket is, amelyeknek üzleti központja Belgiumban található, függetlenül attól, hogy szoros kapcsolatban állnak-e a belga társadalommal.

37 A fentiekből következően az előzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 63. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes valamely tagállam olyan jogi szabályozása, amely a kedvezményes öröklési illeték alkalmazásának lehetőségét az olyan nonprofit szervezetek számára tartja fenn, amelynek üzleti központja vagy éppen a tagállamban van, vagy olyan tagállamban található, ahol az elhunyt akár halála időpontjában, akár azelőtt ténylegesen lakóhellyel vagy munkahellyel rendelkezett.

A költségekről

38 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést elterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 63. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes valamely tagállam olyan jogi szabályozása, amely a kedvezményes öröklési illeték alkalmazásának lehetőségét az olyan nonprofit szervezetek számára tartja fenn, amelynek üzleti központja vagy éppen a tagállamban van, vagy olyan tagállamban található, ahol az elhunyt akár halála időpontjában, akár azelőtt ténylegesen lakóhellyel vagy munkahellyel rendelkezett.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: francia.